

Copyright © 2020 SIONO Editura.
Libris.RO

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 200 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

Redactor: Em Sava

Corectură: Nouria Nouri

Ilustrația copertei: Mirela Pete

Fotografiile din arhiva Em Sava

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93-105, Sector 1 București ROMÂNIA

www.sionoeditura.com

E-mail contact: office@sionoeditura.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Inima nu face riduri : life happens. - București :

Siono Editura, 2020

ISBN 978-606-95013-6-8

821.135.1

Inima nu face riduri

Life happens

SIONO
EDITURA
București, 2020

Inima nu face riduri	1
Irina Alexe – Jocul	2
Ionel Anghel – Poveste prea scurtă	12
Alina Elena Bratu – Împlinire	18
Margareta Cloșcă – În căutarea lui Vlad	24
Cristina Dumitru (Ina) – Dicționar de vacanțe	32
Irina Georgiana Filip – Niloufar spune „NU”	38
Corina Finta – Broasca cu un ochi alb și unul verde	50
Livia Furia – Gesturi mărunte	64
Simona Gânj – Jurnal de călătorie și viață	74
Leila Sandra M. – Lumini fosforescente	84
Larisa S. Maria – 13 august	94
N Marianne – Confruntarea	100
Cristi Nedelcu – Fata poem	112
Vera Oren – Camera 25	124
Petruța Petre – Sfârșitul jocului	130
Cătălina Popa – Toporașul îndrăgostit	142
Paulina Popescu – Visătorii și iubirea	148
Costin Preda – Patria	156
Petru Racolța – Fata de la prima masă	164
Monica Stan – Dincolo de noi	170
Oana Olga Stroe – Garsoniera ambulantă	180
Bianca Timșă Stoicescu – Fără cuvinte	186
Daniela Toader – O iubire – Buchetul	196
Florina Turugă – Un nou început...	202
Irina Cristina Țenu – O poveste... dintr-o carte	212

Apariții 2020

SIONO Editura
www.sionoeditura.com
office@sionoeditura.com

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Sunt Irina Alexe, former economist și marketing officer, actual blogger și scriitor. Sunt fiică, soră, mamă, soție, femeie, iubită și toate celelalte atribute din cântec, plus multe altele. În urmă cu vreo niște ani m-am îndrăgostit iremediabil de social media și scris.

Îmi plac provocările care implică scris și de obicei mă arunc cu capul înainte dacă pare să mă stimuleze intelectual. Am aflat în acest timp că poți să faci ceva cool, ceva unic, ceva care te definește și care ar putea să te facă celebru – adevărul este că rămânem în umbră până găsim publicul care se poate identifica cu noi.

A debutat în 2015 cu o povestire în volumul colectiv *Azi*, în 2016 a publicat romanul *Drumul meu*, în 2018 romanul *Foamea*, iar în 2020 cartea de bucate umoristică 30+ și înfloritoare.

„Am suferit tot felul de decepții, am crezut că suntem stricați, că nu merităm să fim iubiți. Îi putem spune maturizare, ni s-au schimbat și perspectivă și așteptări de la viață, simțim că merităm și nu o să mai lăsăm pe nimeni să ne spună altceva. De aici încolo e treaba noastră cum alegem să continuăm, așa cum la început trebuia să fie doar iubirea care ne-a unit, nu să ne cramponăm de binecuvântările cuiva.”

Jocul

14 septembrie 2018, Napoli

- Ce-ți iau? mă întâmpină grăbit Cristi.
- Espresso, firește. Dar pot să-mi comand și singură,
- De ce faci asta?
- Ce fac iar?
- Ai atitudinea asta bătoasă de auto-suficiență.

Mă uit la el nedumerită.

– Pentru că, de cele mai multe ori, trebuie să-mi port singură bățaliile.

– Se pare că tot iei bătaie dacă ăla e contul tău, adaugă și râde satisfăcut. Oricum nu aveam de unde să știu... nu ai poză la profil, nu e numele tău.

– S-a trezit *BadBoy* să-mi dea lecții despre onestitate. Cine erau femeile de ieri?

- Niște femei... atât.
- De când faci asta?

– De toată viața... sunt doar femei cu care mă culc când vin aici. Nu am pretenții de la ele și nici ele nu vor mai mult. Ce nu știe soția, nu poate să o afecteze.

– Pare așa simplu...

Se obosește să-și dea ochelarii jos și mă uit în ochii lui când sorb din cel mai bun espresso. Nu e nimic de interpretat acolo, pare cumva resemnat.

– Iunia, e simplu. Doar pentru că tu te comporti ca o sfântă, nu înseamnă că toți suntem la fel. Nici tu nu ești sfântă,

doar ai atitudinea asta superioară, pe care cred că ți-ai impus-o.

– Mă analizezi?

– Tu analizezi pe toată lumea și te uiți la noi dezaprobator când de fapt... toată lumea înșeală.

– Bine, dacă spui tu.

Zâmbesc scurt și încep să scobesc fără chef într-un desert pe care mi l-a comandat.

– Nu înțeleg de ce ești așa pornit pe mine.

– Pentru că am încercat să mă comport cumva când împărțeam același birou, parcă erai un copil care trebuie protejat de ce se întâmplă în lume.

– Exagerezi... sunt foarte cool. Fiecare face ce vrea câtă vreme nu mă implică și pe mine.

– Nu ești deloc cool, dar nu vreau să mă cert cu tine.

Mă simt prost. Da, e adevărat, îl judecasem.

– De ce ne-am întâlnit totuși? Încerc să destind puțin lucrurile.

– Pentru că voiam să-ți arăt Napoli și să mă asigur că ce se întâmplă aici, rămâne aici.

– Nu era nevoie să-mi spui, nu e treaba mea.

Spre masa noastră se îndreaptă, sigur pe el, un tip brunet, oarecum solid.

– Salut, bro!

Dau noroc, se îmbrățișează, apoi își aduc aminte că sunt și eu la masă.

– Scuze, Iunia... Luca. Luca... Iunia.

Când Luca își scoate ochelarii, rămân buimacă minute bune, privind ochii ăia negri... *those damn eyes fucked me forever!* cum bine spunea Bukowski.

Trebuie să treacă secunde penibile de uitat unul la celălalt până să-mi desprind mâna din mâna lui. Sigur m-am înroșit, iar Cristi o să profite de asta mai târziu.

– Bine, vă las.

Sunt deja în picioare.

– Adică?

Cristi se uită când la mine, când la Luca, dar nu zice decât:

– Cum rămâne cu plimbarea noastră?

– Lasă, mă plimb singură. *I am a big girl.*

– Rămâne pe mâine?

– Mâine seară plecăm, e program intensiv.

Îi zâmbesc strâmb din colțul gurii... zâmbetul meu de resemnare.

– Ne auzim mai târziu?

– Doar dacă e ceva urgent.

– Bine...

Cristi mă îmbrățișează, e *trademark*-ul lui. Luca s-a așezat și îmi aruncă un *Ciao!* formal.

„Hai, Iunia, nu a fost decât penibil!” Încerc să mă calmez în timp ce mă uit distrată în vitrinele diverselor magazine. Nu-mi permit aproape nimic, doar niște cadouri pentru acasă. Merg pe jos spre hotel cu muzica și indicațiile de traseu în căști. Am suficient timp să mă gândesc la toate. La cum

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Îmi doresc să se așeze lucrurile pentru mine, la cum sper să merg într-un astfel de City break și să scriu despre oameni și experiențe, poate despre mâncare. Mă gândesc că ar fi o viață bună și poate că o carte în vitrina unei librării este un clișeu. Poate că nu am putut să-mi imaginez viitorul pentru că era diferit de acest clișeu.

Mă gândesc: „Cum ar fi... să plece toată lumea să rămânem doar noi...” melodie idioată pe care insist să o păstrez în playlist. Mă gândesc și la Ricki69, Luca acum. Contul de Facebook pe care mi-l trimisese inițial nu era al unui Luca, poate totul fusese o minciună, dar cumva nu-mi mai păsa atât de mult de adevăr.

Ajung la hotel și deschid laptop-ul să termin norma de tickets pe ziua în curs. Ies la cină și încerc să interacționez mai mult, să pară că sunt prezentă. Cred că îmi iese, nici nu mă mai gândesc așa mult la Ricki și la ochii lui. Asta până ajung din nou în cameră, sunt singură și petrec neobișnuit de mult timp la duș. Mă uit în oglinda generoasă, la mine, la pantalonii de pijama vechi și la maiou – văd sărăcie care se vrea modestie. Mă distrage sunetul telefonului cu melodia neschimbată de ani de zile: *Do you, do you...*

– Da, Cristi... Nu, nu-ți spun la ce hotel... Nu veni... Pentru că vreau să fiu singură... d-aia... Te las, e cineva la ușă... nu aștept pe nimeni. Termină! ... O să vorbim și de Luca. Paaaa!

Deschid, convinsă că e una dintre fete și vrea să-i împrumut tampoane sau ceva în zona asta. În ușă stă Ricki, cu o sticlă de vin în mână. Tot un clișeu. Uit că sunt în pijama, cu

prosopul făcut turban. Îl primesc de parcă hotărâserăm să ne vedem. Îmi aduc aminte de o noapte de vară, când discuțiile noastre au fost mai puțin cuminiți și simt un soi de familiaritate.

– Ciao? Întreb în zeflema. Pe bune?

– Ce voiai să fac?

– Nimic. Cred că nimic ar putea să descrie cel mai bine ce e între noi.

– Avem o relație, spune-i relație.

– Credeam că e relație, dar nu e... îi zâmbesc trist. Văd că ți-ai adus vinul, am primit un tirbușon parcă... și, preocupată, caut prin bagajele deja făcute.

– Iunia?

– Îhîm...

– Poți să te oprești? Stai jos!

Mă așez pe pat cu genunchii strânși și scot prosopul să mi se usuce părul. Îmi vine să râd singură la amintirea unei scene din Formidabilul. Se așează și el lângă mine.

– De ce ți-ai strâns genunchii așa? Crezi că te violiez?

– Așa îmi place mie, să nu mă simt confortabil niciodată... Luca.

– Ce vrei să-ți spun?

– Nimic... nu vreau să-mi spui nimic.

– De ce te porți așa? Știai că oricum sunt căsătorit...

Am răs.

– Și eu sunt căsătorită, nu a fost niciodată despre asta. Cine erau fetele de la terasă, l-am văzut pe Cristi, pe tine nu te recunoscusem. Soția lui nu era, *wild guess* că nici a ta.

- Pfff... erau niște curve...
 - Serios? Toate suntem curve... cum se justifică orele petrecute cu mine pe chat pentru partenerii oficiali?!
 - Pot să fumez?
 - Sigur, pe balcon cred că e ok. Îmi scot sticla de Limoncello din frigider și două pahare de shoturi din congelator. Torn în ambele și le dau peste cap.
 - Vrei să te îmbeți cu sirop?
 - *My drug of choice*... nu e treaba ta. Urma să petrec seara singură. Să mă felicit pentru alegerile de căcat pe care le fac uneori.
- Îmi scot și eu țigările și ieșim în balcon. Îl las să-mi aprindă țigara.
- Parcă nu fumai.
 - Parcă eram prea cuminte, mă întreb de ce.
 - Erai?
 - *It was all for you, my Lord*, râd forțat.
 - Știi că nu-mi place când îmi zici așa.
- Fumăm în tăcere. Mă ia frigul. Nu e așa cald cum estimasem. Îmi strâng mâinile peste piept, știind că nu am sutien.
- Ce te mai acoperi acum?
 - Ar trebui să mă simt cumva? Nu mai sunt tânără, am alăptat un copil și nu ies așa pe stradă.
- Intru să-mi iau hanoracul. Abia acum se instalează și căldura alcoolului. Mă destind.
- Deci? Spune-mi tu cum e, că de la mine se vede dubios.

- Nu e mare lucru, ți-am zis în mare cu ce mă ocup, îl cunosc pe Cristi de mulți ani. Ocazional, venim în Italia, fetele se joacă și ele KoA... nu e nimic de spus.

- Și eu?

Aș urla la el de indignare, dar în schimb îi cer o țigară. Îmi repet în gând: *You also made a fool out of me, you made my life seem foolish...*

Nu răspunde, se uită în stradă. Mă uit la el și nu pot să rezist imboldului... mă ridic pe vârfuri și îi ating părul de la ceafă. Se simte aspru, se simte exact cum mi-am imaginat. Îmi ia mâna și îmi sărută încheietura. Probabil că încă miros a lapte Doina, miros familiar al copilăriei noastre.

- Știi când te-am întrebat dacă îți iubești soțul? Îți aduci aminte ce mi-ai răspuns?

- Îmi aduc aminte tot. Dar ți-am spus adevărul, nu încercam să fac pe interesanta. Nu-mi aduc aminte de vreun moment în care am iubit sau am fost iubită fără rezerve. Copilul nu-și are loc în discuția asta.

- Eu am înțeles de aici că înseamnă mai mult și cumva asta m-a speriat. Nu sunt cea mai plăcută prezență și credeam că mă vrei fără să mă cunoști. Nu am înțeles cât e adevăr în cărțile tale... nu știam ce așteptări ai.

Țigările lui sunt mai tari și aproape îmi vine să vomit. Intru în cameră să beau apă și mă așez pe pat cu genunchii strânși. El rămâne în ușa balconului și stăm în tăcere multă vreme sau cel puțin așa am impresia.

- Care e treaba cu cărțile?! De ce trebuie să știe toată lumea ce e adevăr și ce nu? Cărțile sunt realități alternative,

poate sunt alegerile pe care le regret, poate că vreau să explorez cum ar fi fost să... dar între timp sunt cuminte. Mereu fac ce trebuie, dar de tine mi-a plăcut și am vrut mai mult. Dacă mai aud de un bărbat căruia i s-a făcut frică de sentimentele lui, cred că o să urlu. De ce naiba sunteți așa speriați... cine v-a speriat de nu vă mai reveniți?! Niște muieri?!

– Tot o dai cu frica. Nu mi-e frică. Te-am întrebat ce vrei și nu ai știut să răspunzi.

Pufnesc distrată. *God damn it, what do you want?*

– Mi-ar plăcea să nu ne mai jucăm jocuri idioate, mi-ar plăcea să spui tu ce vrei și dacă nu spui, să-ți iei. Asta e definiția unui bărbat adevărat pentru mine: ăla care nu mă face pe mine să mă gândesc la următoarea lui mișcare.

Oftează.

– Pare că nici tu nu știi ce vrei...

– Știu exact ce vreau... bomboane de ciocolată foarte bune și să nu te fi cunoscut.

Pare că sună prea dramatic... mă uit în gol multă vreme și îmi vine să jelesc o poveste care nu s-a întâmplat. Apoi întorc privirea către tabletă și cântăresc îndelung întrebarea – *ARE YOU SURE YOU WANT TO EXIT THE GAME?*

